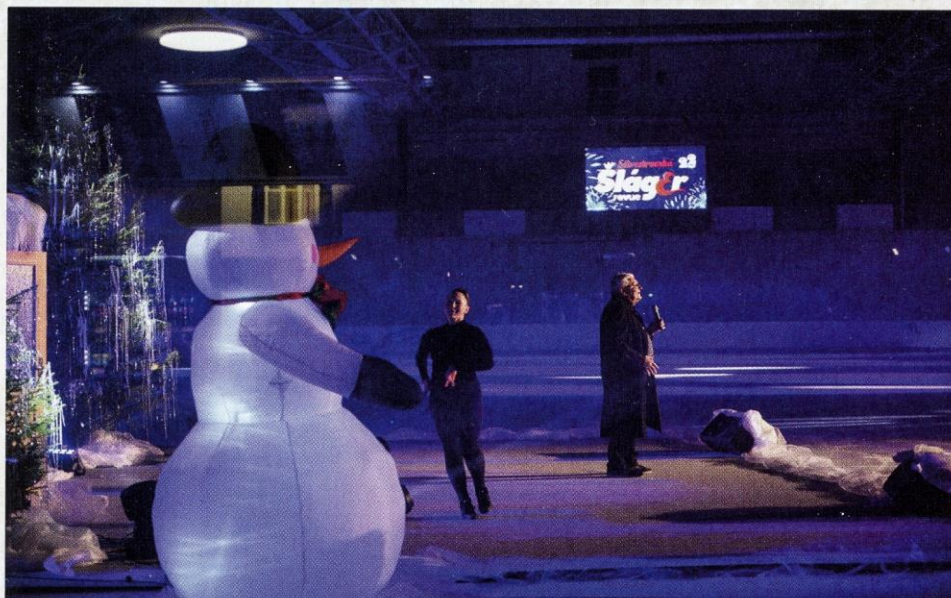

HOROR

...co jsem vám slíbil v minulém čísle

Prolog:

Každý horor má na počátku nějaký spokojený pár, či šťastnou rodinku, či hrající si zvířátka. Pak přijde vyostření situace, nějaký problém. Porouchá se auto, manželka se chová jinak divně, než se chová divně za standartní situace, pes projde zdí... Možností je nekonečno.

Vzpomeňte na minulý článek: Na Karkulku, kde vlka hajnej naplní kamením. To jsou hodně morbidní situace a strůjci hororových filmů z pohádek jistě čerpají a doplňují svými vlastními hrůzostrašnými představami.

To jsme ve snech, ale já nesnil, já opravdu prožil několik hororů a ty vám, moji milí čtenáři, právě popíši. Vy, cynicky založení toto čtete, prosím, na WC v sedě, neb budete učůrávat škodolibostí a vy, co máte srdeční problém,

raději nečtete. Bude to hrůzostrašné, ba hororové.

Takže ten šťastný úvod:

Naše Šlágr firma je fakt borec a vyzvednu hlavně Dana Šefčíka! On to tušil a naplánoval dvě natáčení, která nás měla na nadcházející svízele připravit. Obě popíši, neb je to ten šťastný úvod. Díky Dane!

Školení ‚Hluboká‘

6. července, nádherné slunné počasí. Mráčky beránci v nedohlednu. 8. červenec. Vymetená obloha a vodomilci se koupají v řekách i bazénech. Aha, vynechal jsem 7. červenec.

To jsme natáčeli na Hluboké a zrovna to tak dobře dopadlo, že nám téměř přimrzaly prsty ke knoflíkům na kamerách, počítačích a mixpultech. My

chrabří jsme si ani nevzali zimní bundu a tak statečně drkotali zuby, chystající se na předvánoční polární sérii. I geroj Peterka se zachumlal do nějaké bundy a holky s nožkami jen v tenkých punčoškách sháněly deku.

Školení ‚Smolík‘

2. října, krásný podzimní den plný sluníčka, ještě plného síly. 4. říjen. Zase hezké počasí a šlo by si sednout na zahrádku a dát si grog. Prostě fajn. Aha, zase jsem vynechal jeden den. Netuším, kde Šefčík shání kolky na objednávku počasí, ale sehnal je. Nevím, kolik ho to stálo, nebo jestli tam nahoře v počasárně má známé. Ale školení proběhlo v absolutně ideálních podmínkách:

3. října přšelo, a Smolíkova stodola možná kdysi byla vytopena povodní, ale teplem nikdy. Já se statečně zase připravoval na zimní radovánky s natáčením pro Šlágr v mikině. Holky zase sháněly deky přes nahaté nohy a Peterka šustil do mikrofonu lesklou pérovou bundou. Ale měl ji! Já ne! Jsem statečný Pulec! (Zbytky mého ozubení jektaly o život)

Tak a máme za sebou ten pozitivní úvod. A teď po cvičišti na jeviště...

(Předesílám, v tom už Šefčík nejede)

07.11. Zimák Most - Kurňa zima jako na zimáku

To se natáčel Silvestrovský pořad. Tentokrát jsem se vybavil tlustými ponožkami i zimní bundou. Dojeli jsme na ten zimní stadion a předpoklad byl více než zřetelný: byla tam zima. Ale začnu odjinud. Po vyložení techniky jsme se jeli ubytovat. Žádný hotel. Taková ubytovna. Kluci od světla, byli tři, vyfasovali šestipostelový dvoupokoj a my, bylo nás pět, jeden pokoj se čtyřmi postelemi. Vzniklo dilema a jeden z nás musel z kola ven, na chodbu.

V lednici na nás čekala večeře, o kterou se postarala paní Posledněkovbojová a její pomazánky jsme si pochvalovali všichni. Pokecali jsme a šli do hajan. Já, Kuba, Lukáš a Zdeněk jsme si první povlékli polštáře i peřiny a chudák Andrej, to díky další cigaretě před ubytovnou, nestihl. Jal se dobošit na již spící světlušky. Osvětlovači mu neradi otevřeli, ale zželelo se jim a tak si zvukař mohl povléci svůj polštář a svou peřinu a přespat s varováním, že nesmí na palandu, že je to nebezpečné.

Na zimáku je zimní bunda dobrá. Ale po vyšplhání prapodivně padesáti centimetrových schodů, poté zpět a zase asi padesátkrát, a to jsem podcenil, vzniká pot, ten izoluje ta bunda a je najednou zima. Vysvlékám bundu a je zase zima. V tu chvíli toužíte jít na konci života do pekla. Radši se nechat čertem uvařit, než mrznout v teplém oblečení.

A teď jen podotknu, že horror, co má jen jeden díl, je zkouknutelný. Ale tento

má několik dílů... Tak se moc netěšte. Bude to horší a horší. Jdeme dál...

15.11. Zlatý Šlágr Piešťany - Zima jako na ubytovně

Jo Pišťany. Domluvené přespání. Tedy s upozorněním, že si máme zajistit jídlo. Je to prý penzion, kde nevaří. To nevádí, ale koncert se bude dít v sále, a tak mrznout nebudeme.

Po dlouhé cestě jsme okolo desáté večer dorazili do místa kýženého odpočinku. Přivítal nás bodrý muž s úsměvem od ucha k uchu: „Vítajte, zakúril som vám tu, budete sa mať ako v perince.“ Chodil tam v ponožkách a to samé vyžadoval od nás: Vyzujta sa, prosím. „Nechcem tu mať neporiadok.“ Tak jsme se zuli a všem nám přimrzly nohy k plovoucí podlaze.

„Asi otužilec,“ říkali jsme si, když jsme si jeli do Tesca koupit jídlo. Večeře proběhla ve stylu, boty a bunda a teplý čaj a nějaký ten pokec, jenž vedla Andrejka ohledně abnormálních jevů. Debata vlastně byla nejhřejivější.

Natáčení proběhlo bez bund a mikin, ale vrátit se do pensionátu ‚Mrazák‘, i když to bylo zapláceno, se nám nechtělo. Radši jsme jeli a jeli a střídali se v řízení, abychom dojeli do tepla domovů.

22.11. Cirkus Praha - Čtečka, co nemá obrázek a rozbitý Pulec

Jak Murphy tvrdí, když se něco může podělat, tak se něco podělá! Je hodina do začátku cirkusního našeho cirkusu.

Čtečka nejde. Tma. Oznamuji to Frankiemu a oba svorně kroutíme hlavou. Po několika pokusech předurčíme televizi čtečkovou do křemíkového nebe. „Co teď?“ dumá Frankie a okamžitě dodává: „To neprojde! Musíme koupit novou. Kdo tady je?“ O několik sekund později sedá Kuba do auta a jede koupit jakoukoli televizi 32 palců velikou.

Je deset minut před tím cirkusem a já a Frankie se snažíme televizi vysvětlit, že nechceme ladit programy, ale jen pustit nějaký signál, ať to ta blbá bedna zobrazí. Tvrdohlavá bedna trvala na svém. Do manéže vchází moderátor Šiška a hlásí, aniž by cokoli tušil, „... a kluci už tam mají 24 procent..., už to brzy začne...“

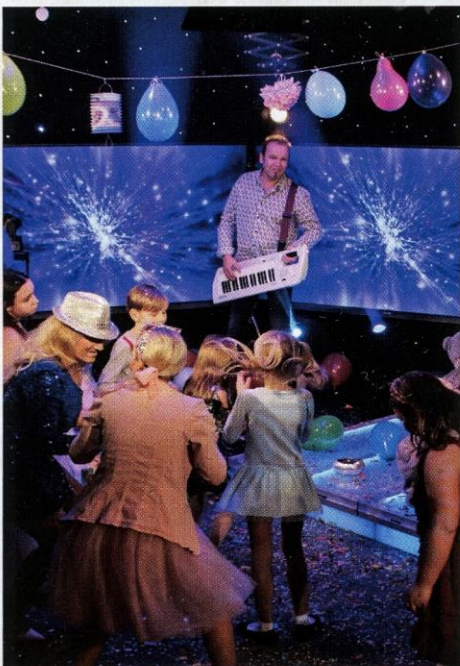
Jelikož jsme se rozhodli vyhledat jen satelitní vysílání a kabel od satelitu nikde, televizor to během deseti minut vzdal. A teď už jen nastavit ten počítač. To se podařilo během několika sekund a cirkus začal.

Dohrou celé čtečky byla nutnost odebrat přístroj z manéže, aby se toho nelekla vystupující zvířátka. Myslím tím pejsky, slony a tak dál. Vběhl tedy do manéže Frankie a zvířátko Pulec. Ten se jal odnést zařízení do bezpečí a jelikož spěchal, bezpečně si s novým televizorem v pažích rozbil držku na schodech ochozu. Čtečka to přežila bez jakékoli újmy. Já, Pulec ne. Přežil jsem s újmami na duši, neb jsem se za ten pád styděl, a na žebrech, snad jen naražených. Píši toto po nějakých čtrnácti dnech a vězte, že již sic se skuhráním mohu spát i na pravém boku.

28.11. Dětský Silvestr - Úklidová četa

Jedno z nejkliďnějších natáčení konce roku a dokonce ve studiu. Žádné rozebírání studia a stěhování do auta, odjezd a stavba jinde. A pak samozřejmě rozborka a sborka zase ve studiu o několik hodin déle. Prostě pohoda. Dokonce to mělo i scénář a Helenka s Irenkou to měly zmáklé.

Aha, čekáte hororovou zápletku... Hmm. Toto byl zcela soukromý horor samotné

režisérky. Sama uznala, že je třeba, aby děti postupně vytvářely dokonalý nepořádek. Tak, jak jsme si je naučili, i když jsme se snažili dětem vtlouci pořádkumilnost. (Všichni víme, že je to marné.)

Režisérka Jindřiška byla dětmi nadšeně vyslyšena. Pořad skončil a sešli jsme se u činnosti základní: Vypnout kamery, světla a odebrat se domů. Při vstupu do studia jsem utrousil poznámku: „Kdo tohle bude uklízet?“ a významně jsem se zahleděl do očí

Jindřišky, té režisérky. Zafuněla a rezignovaně přísahala: „Já vím, já si to uklidím.“ Sklopila zrak.

„Jindřiško,“ promluvil jsem optimisticky „nech tuhle kameru zapnutou a z úklidu si udělej ‚časosběr‘ (to je takové, že kamera jede, pak se to zrychlí a je to legrace), a máš geniální konec pořadu. Rád se na to podívám“. Škodolibě jsem se otočil a odešel. Po odvysílání pořadu jsem byl rád, že se můj nápad uskutečnil. Prozradím: vy, kdo jste viděli těch 35 sekund zrychleného úklidu, tak vězte, že to trvalo tři hodiny. Jindřiška se svým poddaným manželem si fakt mákli. Například dětské šámpáňo je lepavější než vteřinové lepidlo a umýt kamery, stativy a vyčistit podlahu, to byla nelidská daň za přání: „Děti, dělejte tu bordel, jak chcete!“ Už to, myslím, Jindřiška nikdy nevysloví.

29.11. Agrofert a Čapí hnízdo - Jak? Nemáme bedny?

Další natáčení. Vše vymyšlené, domluvené, stromečky postavené, kulisy na místě! Uf, paráda! Jdeme stavět techniku. „Kamery hotovy!“ hlásí Vašek. „Zvuk ještě ne!“ hlásí HyPulík. „Světla v pohodě“ hlásí Vašek a HyPulík odpovídá: „Zkouška zvuku!“ a pustil jsem jakousi písničku, abych srovnal hlasitost. Jenže právě v tu chvíli přijel Peterka. Ano, ten hodný pán, ten Peterka Karel.

Nebudu barvitě popisovat jeho projev. Mám malý byt a ta místnost, kde se natáčelo, přibližně dvojnásobná. Tedy jeden odposlech a bude randálu až až „Já tady chci

normální reprobedny!“ Zněl rozkaz. Je to šéf! Tak jsme si od Čapohnízda zapůjčili sic né moc kvalitní zvukovou aparaturu a ta se nainstalovala, ale jelikož se nevešla, odsouvala se a odsouvala, až z toho vznikl jeden odposlech za sloupem. „Hm“, usoudil jsem, pokrčil rameny a natočilo se to.

Ten den jsem prohlásil, že už nikdy... Přátelé, nikdy neříkejte nikdy. Těch hororů ještě pár bude...

06.12. Lišov scénky - Jak naložit nábytek?

Nakládáme techniku do Lišova. Je ráno, okolo deváté, Den předem jsem to ve skladu nachystal. Večer mi pak přistála v mejlu zpráva, co je potřeba naložit za rekvizity. (Gauč, lampa, křesílka... a spousta jiných nečekaných předmětů.)

Je ráno a auto s označením „Master“ je po strop plné. Zbývá ještě několik křesel, gaučů a dalších rekvizit. „Kluci jedte,“ odehnal jsem kolegy a šel shánět klíče od další dodávky. „Ta je půjčená.“ Dozvěděl jsem se od produkční Dáši. Nebudu to rozepisovat, jen dodám výsledek.

Zbyla malá dodávka a její obsah v metrech krychlových nedostačoval ku naložení metrů krychlových kýženého nákladu. A přesto: S Dášenkou jsme snesli (děkuji Dášeňko za pomoc, zafuněla sis) gauč a po odšroubování nožiček se metry krychlové srovnaly s úložným prostorem vozu. Jen si představte, že gauč stěhuje HyPulík s rozbitými žebry a Dášenska s vysokými podpatky. A jejej, povedlo se!

13.12. Silvestr dechovky - Betonový kryt

To je vlastně již standart. Tak jsme natáčeli již několikrát a nic není, co by nás překvapilo. Tady přichází ta část hororu, kdy si oddechneme a myslíme, že je již vše v pohodě. To tak v hororech je: Už je vše v pohodě, je vyhráno a najednou po zdi leze zase pavouk velikosti tanku, anebo se vám přes zeď vrátí váš pes.

Opravdu tady byl hororový jen zvuk. V betonové budově je těžké zvuk udělat tak, aby bylo rozumět. Ale ve vysílání to byla paráda, neb máme moc šikovného zvukaře Andreje.

14.12. Vánoce Most - Chudák optika

Peterka pochopil, že optické kabely, které nám sloužily nějakých sedm let, dosloužily, a souhlasil s nákupem nových. Ono, ženský, ty vaše jehlové podpatky? Jo, jsem mužskej a líbí se mi to. Ale jsem taky technik. A čím menší rozměr má podpatek, tím víc čumím. Ale ne na nohy (jo, jsem dolňák), ale na kabely pod tím podpatkem a velmi mne to bolí. Ale to jsem netušil...

V Mostě se mi stalo: Natahaly se kabely a já sám, odpovědný za techniku a navíc úplně nové optické kabely, jsem gafou (lepící páska pro kabeláž) připevnil svazky kabelů ke koberci. Usmívám se na svůj počítač, přesvědčen, jak to mám pod palcem.

„Vypadla kamera jedna!“ Upozorňuje mne Jindřiška. (režisérka, už v akci) Vstávám od počítače a odcházím hledat

závadu. Než se narovná, slyším: „Kamera dvě a pět!!!!“ Jindřiška vypadá nešťastně a já též. Běžím za režii prozkoumat kontakty optiky, ale není co zkoumat. Kabely vytrženy a civí do prostoru někde metr před režijní přípojkou. O čtyři metry dál objevuji strašidelný nále. Dcerka přivezla maminku (anebo byly jen kamarádky - to je fuk) na invalidním vozíku a přejely mnou k podlaze lepené kabely. Někde se stala chyba. Vozík vyrval kabely z připojení, ale naštěstí se nic nezlámalo. Odmotal jsem kabely ze soukolí vozíku a během pár desítek sekund byl signál obnoven. Špatně, jsem přilepil?

22.12. Jižani ČB - Cože? Za tři dny vysílat?

To byl podraz. Po cestě z Mostu jsme se radovali, že máme dotočnou. Konec natáčení a už jen střihy. Do konce roku klid s výjezdy. Je jasné, že po covidovém šílenství jsme byli nadrženi na výjezdy. Jenže předvánoční Silvestry, Adventy, Vánoce, Nové roky... To je každoroční noční můra. No co, natočili jsme i Jižany na Budějckém náměstí a já se uvolil, že to sestřihám. Střihnul jsem to o Štědrém dnu a pak si dal kapra s bramborovým salátem. Nezlobím se. Je to moje práce a mám ji rád. Jen je to občas tak nějak hektické.

24.12. Střih - Soutěž s časem

To bude velice krátká kapitola: Chci jen poděkovat mnoha lidem, co se na výrobě adventních, vánočních, silvestrovských a novoročních

pořadů u nás ve Šlágru podíleli:

Vašek Trnka: režisér, co nemá rád, když se mu říká režisér.

Lukáš Michal: režisér, co se to naučil, ani neví jak a jde mu to.

Dášeňka: produkční, někteří jí přezdívali Dáša Zochová. Ale to jsou zlí jazykové. Jenže bez Dáši by nebyl Šlágr. Peterka je to nejvíc, ano, ale Dášeňka? No, nechci vytvářet domněnky.

Jakub Jeřábek: Mladý kluk, co se u nás podivně zjevil, já nejdřív pochyboval a dnes je to můj oblíbenec. Má rád techniku a baví jej vše, co dělá. Už jej zaučuji.

Jája: někdo mu říká Jarda a někdo dokonce i pane Kováři. Ale pravdou je, že znělky a grafiku si užil do posledního dne roku, bez přístupu k přesčasovým příplatkům.

Jarda Švehla: dramaturg, co mi na dálku dodával playbacky ve chvíli nouze.

Jindřiška: její faunu a flóru poznáte v pořadech. Ale je to velmi schopná režisérka.

Honza, zvaný manžel Jindřišky: Pod bičem své otrokářky se z něj stal schopný kameraman i režisér. Hlavně je to kluk ochotný kdykoli s čímkoli pomoci. Tobě taky díky, Honzo.

A tak se to stalo. Je krásné o tom psát, neb jsem doma, není mi zima jak o na stadionu, mám co jíst, metr za mnou je lednice a celý život je krásný.

Čau holky a kluci. Ať je na světě dobře, krásně a nejlíp.

Váš HyPulík

